

Նրանք խղճալի վտարանդներ, ամենամ բեկոր՝
Դարերով խիզախ, այլև մարտիրոս մի ժողովուրդի.
Նրանք զավակներ՝ անվերջ ահաբեկ, շրջալված մի մեր,
Սխրալի գոհեր մեծ, աշխարհապան մի գոտեմարտի,
Հայրենի հողից հեռու, հալածված՝ օտար երկրի տակ,
Հրածված ու գունատ հավաքված այստեղ, այս գորշ տնակում
Խմում են, ու լուռ մկճում է ցավից սրտի վերքը տաք,
Ու երգում են խուլ, ինչպես արցունքի միջից են երգում:

Խմում են նրանք... Գինարքունի մեջ գուցե հեշտ լինի
Մռումնալ անցյալ գերուրյունները, ցավերն այսօրվա.
Տանդող հուշերը իր փրփուրի մեջ կխեղտվ գինին,
Ջարգված կրծքի տակ կմիտի հողին, համբան կրվա:
Եւ պնծում քմրած ուղեղի միջից դանդաղ կանհետի
Հայրենի երկիր՝ մահատակ այդ մեր դեմքը արմատաւ.
Եւ ինքնամոռաց արքեպիսկոպոս մեջ նրանք չեն լսի
Որդոցը անվերջ օգնության կանչող ձայնը մայրական:

Ինչպես առվափար վայրի գազանից հալածված մի հոտ՝
Նրանք ցրվել են աշխարհի վրա, ախարհից ախարհ.
Եւ բռնակալը՝ մահվան ծառավի, աշյունի կարոտ,
Մերկացրած սուրբ նրանց աչքի դեմ շողացնում է հար:
Իսկ հեռվում, հեռվում՝ ավերակ դարձած մի հեզ հայրենիք,
Հեռվում՝ հողենի բացերում կորած տաճար հայրական.
Օտարության մեջ, օտար դռներին՝ նրանք խորթ որդիք,
Բաց է նրանց դեմ լույս գինեռումը եւ անհայտ մահվան:

Երգում են նրանք... Ու նրանց երգը ահեղ է, վայրի՝
Քանզի խոցվում են ոխից վիրավոր սրտերը նրանց,
Քանզի խեղդվում է նրանց զայրույթի ծուխը կատաղի,
Եւ արցունքները լուսա Բամվում են դեմքերի վրա.
Քանզի մաղձով են լցվում սրտերը՝ սիրտ փոխարեն,
Քանզի ուղեղում բանականության լույսն է մթազնում,
Քանզի աչքերում շանքեր կան ցաւման, ու Բանզի մորեն
Հոգիների մեջ այրում վրեժն է խելահեղ հառնում:

Իսկ ծառան քուրդ առաւ ծայրակցում, կրկնում է նրանց,
Ռառնված երգին՝ ոռնում, հեռում է գիշերվա մթնում,
Ու մրդիկի պես քարճարացնում է վեր, տարածում անսանձ
Ապստամբ երգը, տանում, աշխարհի չորս կնճղմ է տանում:
Եւ հետգիտես մութն առավել է երկինքը մերկում,
Եւ հետգիտես գիշերն առավել դառնում է մոծոտ,
Եւ հետգիտես խումբն առավել է կրակված երգում,
Եւ ծայրակցում է խնդր փոքորիկը առավել ուժով:

Նրանք խղճալի վտարանդներ, ամենամ բեկոր՝
Դարերով խիզախ, այլև մարտիրոս մի ժողովուրդի.
Նրանք զավակներ՝ անվերջ ահաբեկ, շրջալված մի մեր,
Սխրալի գոհեր մեծ, աշխարհապան մի գոտեմարտի,
Հայրենի հողից հեռու, հալածված՝ օտար երկրի տակ,
Հրածված ու գունատ՝ հավաքված այստեղ, այս գորշ տնակում
Խմում են, ու լուռ քմրում է գինուց սրտի վերքը տաք,
Ու երգում են խուլ, ինչպես արցունքի միջից են երգում...

Քարգմանեց Սիլվա ԿԱՊՈՒՏԻԿՅԱՆ

Превод на арменски: Геворк Емин